

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακόστων και πρώτων απαρτιθόμενες χρόνον
εβραύομεν και πάλιν 'στην γήν των Παρθενώνων.

'Ετος χιλια κι' ένακόσκα δεκαπέντε δοξαμένο,
ποδ με μάντις εδοιώνους αγαθα κι' έγω προσμένω

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εδθείας πρόσξιμ.
Συνδρομη γιά κάθε χρόνο—δ κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο υ .
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δ έ κ ι φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ό χ έ ρ ι .

Εις γνώσιν φέρομεν παν τός ειμούσου σσελεπη
δτι παλούμεν σώματα « Ρωμηού » ανέλλιπη
μέ την ανάλογον τιμήν, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώη δι' αυτά ταχυδρομείων τέλη.

'Εβδόμη Νοεμβρίου,
μηνός όλίγον κρόου.

Ποδυτος χιλια και τρακόσα και πενήντα σόν όκτώ,
λένε τώρα πως θά γίνη νέο κάζο τραντακό.

Μ' έξη στέχους μόνο ψάλλω τόν Δεγύ Κοσσέν τόν Γάλλο.

Σέ χαιρετá τών 'Αθηνών ή πολιούχος κόρη
κτυπώντας την άσπιδα της μέ τό χρυσό της δόρυ.
Σέ χαιρετούνε και παληά και νέα μεγαλεία,
σε χαιρετá κάθε καλού κι' 'ιδανικού τεχνίτης,
και ψάλλει νικητής λαός του Μάρνη την Γάλλια,
πού τών λαών την λυθεριά την έχει και δική της.

Φασουλής και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.

Όλω σφιγγω τό κεφάλι.
σάν σκεφθώ, συνάδελφέ μου,
πως 'στην βράσι του πολέμου
θάχωμ' έκλογαίς και πάλι.

Μούντζαις σ' έλας τás Δυνάμεις,
και σ' αυτόους κι' έκείνους φάπα,
κι' έλα τώρα σάν αντίμης
νά γενής μαζί μου τάπα.

Ρίξε κάτω τό τουφέκι,
Περικλέτο μου ζευξέκη,
μοναχός άποστρατεύσου
και 'στος γέρους έμπιστεύσου.

Φόρα, βρέ, την σακαράκα
κι' άτρομήτως πέσε πάλιν
'στών καλπών τό πατατράκα,
'στών συνδουασμών την πάλην

Τό σφιριδιον και μόνον·
σύμβολον κλεινών άγώνων,
τούτο χάσικο φωμί,
τούτο δέξα και τιμή.

'Στόν Διονύσον θυσία,
πάμε νά μεθώσωμε,
και την δόλια Γερουσία
νά την βοηθήσωμε.

'Εγυρίσαμε 'στά πρώτα,
'στά παληά μας καθιστάτα,
πού δέν είχαμε σκοτούρας γιά συμφέροντα γελοία,
γιά τιμαίς και μεγαλεία.

Ἐγυρίσαμε ὅτ' ἀ χροῖνα,
 ποῦ δὲν εἶμαστε κωθῶνια
 τῆς καινούριας ἐποχῆς,
 μὰ περνοῦσαμ' εὐτυχεῖς
 μὲ τῆς ἐκλογούλαις μας
 καὶ τῆς ἀφγοούλαις μας.

Ἐνοστάλλησα τοὺς χρόνους,
 ποῦ δὲν πετοῦσαν δίχως πόνους,
 ποῦ δὲν ἔκαναν ἀντάρα
 τῶν πολέμων οἱ διαβόλοι,
 καὶ δὲν δίναμε παντάρα
 κι' ἂν μᾶς χάριζαν τὴν Πόλι.

Μακαρίσωμεν ἐκεῖνους, ποῦ τοὺς στέφει λαμπερὰ
 ἐκλογῶν ἐνδόξων νίκη,
 ποῦ περνοῦσαν μὴ χάρᾳ
 καὶ χωρὶς Θεσσαλονίκη.

Μακαρίσωμεν ἐκεῖνους, τοὺς στρωμύλους καὶ τοὺς λάλους,
 ποῦ ἔστην τότε τὴν Ἑλλάδα
 ἐξηγοῦσαν δίχως σάλους
 τοῦ γαϊδάρου τὴν φυλλάδα.

Κι' ἐνφ' τῶν ἀνὰ τὸν Αἶμον
 τρομερὲς πλανᾶται δαίμων
 καὶ βαρύβουπος ἤχει.

Ψάλλομεν κι' ἔμεις οἱ λάλοι
 ἄσους μᾶς γυρίζουν πάλι
 ἔστην παλιὰ τὴν ἐποχῆ.

Β.

Π. — Κάτι τί κι' ἐμένα σπρώχνει ὅτ' ἀπαληγάμας, μασκαρὰ,
 πλὴν δὲν εἶχα καὶ τὸ θάρρος νὰ τὸ σκουῶζω φανερὰ.
 Ὅμως τώρα ποῦ τὸ λές, πέρνω θάρρος πᾶς κι' ἐγὼ
 καὶ φωνάζω δυνατὰ πᾶς τὰ πρώτα νοσταλγῶ.

Ἐνοστάλλησα τοὺς χρόνους, συμπολίτη μου σκαρτάδο,
 ὅπου θέλαμε τῆς δάφνας μοναχὰ γιὰ τὸ στυφάδο,
 κι' ἔχι γιὰ τοὺς πολεμάρχους κι' ἔχι γιὰ τοὺς θερμοσίμους,
 ποῦ χανε τὴν κουτάρα νὰ πεθάνουν σὲ πολέμους.

Ἦχος τότε σὺν καὶ τώρα δὲν μᾶς τρώμαζε βροντῆς,
 κι' ἦτο μόνη μας φροντίς
 τὸ γεμίζειν τὴν κοιλιά
 κάθε φυττοῦ τοσλιᾶ.

Μὴ χάρᾳ πηγαίναμε
 κι' ἔλο μπαινοεγαίναμε
 ἀπὸ τὸ σπητάκι μας.

Σκέψις καὶ δουλίτσα μας
 μόνον ἢ κοιλίτσα μας
 καὶ τὸ ροζοφετάκι μας.

Μερικῶν ἐνθέρμων κράσεις,
 ποῦ μᾶς ἐσπρωχναν πρὸς δράσεις,
 κατεμπλαγαρῶνοντο.

Πλήθαιναν τὰ κόμματα,
 κι' ἀνοικτὰ τὰ στόματα
 δόξης ἐπιηρόνοντο.

Δὲν ἄχαλοσε τὸ μυαλό του
 ἕνας κι' ἄλλος κκομοίρης,
 κι' ἔβλεπε τὸν ἀφάλο του
 μακαρίως σὺν Φακίρης.

Μακαρίσωμεν ἐκεῖνους, προσφιλεῖς συμπατριῶται,
 ποῦ χωρὶς διπλὴν Ἑλλάδα
 μᾶς ἔστων φῶτων τὴν κοιλιάδα
 ἔζησαν ἡσύχως τέτε.

Γ.

Φ. — Βλέπεις τοῦτ' τὴν γρηούλα μὲ τὸ τρύπιο τὸ πα-
 ποῦ πηγαίνει κούτσι κούτσι; (πούτσι,
 Ἐν τῇ μέσῃ τοῦ πολέμου
 μόνη της παραλαεῖ...
 τὴν γνωρίζεις, ἀδελφέ μου;
 Π. — Τὴν γνωρίζω, Φασουλῆ.

Τὴν γνωρίζω κι' ἀπ' τὴν ὄψι,
 ποῦ μὲ βιά μετρεῖ τὴ γῆ,
 κι' ἀπὸ τοῦ σπαθιοῦ τὴν κόψι,
 ποῦ σὲ νίκαις ὀδηγεῖ.

Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
 τῶν γερόντων τὰ γέρα,
 καὶ σὺν πρῶτ' ἀνδρειωμένη
 χαιρε, κουρελοῦ κυρά.

Ἐκεῖ μέσα λαχταροῦσες
 λυπημένη, σκυθρωπῆ,
 κι' ἔνα στόμα καρτεροῦσες
 ἔβγα πάλι νὰ σοῦ πῆ.

Ἐφθασε χαρὰς ἡμέρα,
 ἔφθασε χαρὰς καιρὸς,
 καὶ ξανάχρισ' ἔδω πέρα
 τῶν κομματῶν ὁ χόρδς.

Πάλι γέροιο μεγαστάνες
 καὶ κομματαρχῶν στρατοί,
 πάλι στρουγγίαι, πάλι στάναις,
 πάλι φούρια δυνατή.

Βλαχοδήμαρχοι μεγάλοι
 ἔρχονται μὲ τὰ βιολιά,
 καὶ τῶν Ὑπουργεῖων πάλι
 ἀνεβαίνουν τὰ σκαλιά.

Χαῖρε, σεδαστῆ γρηούλα,
 εἰσι σ' ἐξιμνοῦν ξανά,
 ὅπου φέρνεις ἀναγοῦλα
 ὅτ' ἄντερα μας τάδεξαν.